

A szuverenista er?k lehet?ségei

2022 december 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Törvényi er?vel kell fellépni a Bajnai és a Korányi által vezetett hálózatok ellen

Szánthó Miklós arról beszélt a CPAC (Conservative Political Action Conference) mexikói konferenciáján, hogy alakul, formálódik a liberális globalisták legnagyobb rémálma, a nemzeti er?k nemzetközi együttm?ködése.

Nem csoda, hogy az úgynevezett f?sodratú er?k rettegnek ett?l, hiszen azt hitték, hogy globális együttm?ködésre csak ?k képesek, ez az ? f? erejük, a szuverenisták, konzervatívok pedig erre soha nem képesek, mert annyira eltér?ek a nemzeti érdekek, szokások, hagyományok stb., hogy ebb?l nem lehet széles kör?, ha tetszik, nemzetközi együttm?ködést létrehozni. Ebb?l fakadóan pedig a politikai küzdelemben mindig ?k vannak fölényben, hiszen ?k egységesen lépnek fel, míg a nemzetiek megosztottak, s a dolog természeténél fogva mindig is megosztottak maradnak.

Nos, hála a jó Istennek, ebben nagyot tévedtek és tévednek.

Mert mir?l is van szó?

El?ször is nem kérdés, hogy immáron száz-százötven éve a nemzetköziség jellemz? a hagyományos értelemben vett baloldalra. A szocialisták-kommunisták mindig is, kezdetekt?l így gondolkodtak („Nemzetközivé lesz a világ” – szól az Internacionálé is), s ebben a mai napig nem változtak. Ezzel szemben a liberalizmusnak, a szabadelv?ségnek volt egy hosszú korszaka, f?ként a XIX. században – többek között éppen Magyarországon –, amelyet joggal lehetett nemzeti liberalizmusnak nevezni, hiszen a nemzeti érdekeket ötvözték a liberális alapelvekkel, a jogegyenl?séggel, emberi jogokkal, jogállamisággal stb.

Azonban a XX. század második felét?l, de különösen a századunkban a liberalizmus szakított a nemzeti elvvel, s ebben jelent?s szerepet játszott az úgynevezett Frankfurti Iskola, amely a szocialisztikus és a liberális elveket gyakorlatilag egyesítette, s meghirdette a kulturális marxizmust, amely lényegében véve a nyugati kultúra legfontosabb értékeinek a lerombolását, dekonstrukcióját t?zte ki célul, többek között éppen a nemzeti identitás ellen léptek fel, de ugyanúgy megtámadták a vallási és a családi identitást is, nem kevésbé az államot – a nemzetállamot –, mint a meghaladottnak ítélt nyugati kultúra összetartó erejét.

Számukra csak az egyén maradt, minden hagyományos közösségi identitásra úgy tekintettek, mint az egyéni szabadság korlátozójára, a különféle kisebbségek elnyomására.

Innent?l kezdve, els?ként az úgynevezett ’68-as generációban fogalmazódott meg az, hogy csak az egyén a fontos, illetve az állítólag elnyomott kisebbségek (ezek dönt?en nemi, és soha nem nemzetiségi, etnikai kisebbségek!), s ezek az egyének egy globális, nemzetek feletti, kozmopolita létmódban találhatnak egymásra.

Ennek következtében úgy egyesült a XXI. századra a hagyományos baloldal a kozmopolitává vált liberalizmussal, hogy megtalálták a kett?jük közötti közös pontot, a globalizmust. Ma már talán nem nagy merészség megkockáztatni, hogy a megszokott ideológiai hármasság, a liberalizmus-konzervativizmus-szocializmus eszméi közül a liberális és szocialisztikus ideológia egyesült, s mint globalizmus jelenik meg, míg vele szemben a konzervativizmus – meg?rizve hagyományos jellemz?it is – nemzeti szuverenizmussá vált, válaszolva arra a kihívásra, amit a globalizmus jelent a konzervatív értékekre a XXI. században.

Igen ám, de hogyan szervez?dött meg a baloldaliakból és volt liberálisokból álló globalista hálózat szerte a nyugati és a nem nyugati világban is (természetesen dönt? mértékben az el?z?ben)? Úgy, hogy a globálissá vált piaci szerepl?k, a globális pénzügyi és gazdasági elit támogatni kezdte ezt a mozgalmat, támogatni kezdte brutális forrásaival a globalistákat, mert gondolataik, eszméik, világlátásuk pontosan megfelelt a globális t?ke célkit?zéseinek. Hiszen a Világgazdasági Fórumban, a Tripartit Bizottságban, a Befogadó Kapitalizmus

Tanácsában és a többi globális szervezetben az alapvet? cél az, hogy létrejöjjön a nemzetek feletti világkormányzás, amelyben ?k játsszák a meghatározó szerepet. Ennek a célnak pedig kiváló támasztékát adhatja az az ideológia és világlátás, amit a balliberális globalisták képviselnek. Célok, szerepl?k, érdekek és „értékek” tehát sajátosan összetalálkoztak.

Ennek következtében szigorúan felülr?l szervez?dve, koncentráltan, meghatározott központokból irányítva jöttek létre azok a „progresszívnek” is nevezett hálózatok, amelyek immáron a Franfurti Iskolából fokozatosan kin?tt eszmékkel gazdagodtak, mint a woke mozgalom, a cancel culture, a critical race theory és persze a genderideológia.

A globalisták ereje tehát az, hogy hatalmas forrásokkal, felülr?l, centralizáltan szervez?dtek és hoztak létre nemzetek feletti hálózatokat, amelyek az adott országokban a helyi sejtjeiken keresztül végzik tevékenységüket, s próbálják szétverni azokat a kormányokat, amelyek ellenállnak világtársadalmi törekvéseiknek. Nem vitás: ?ket nem korlátozzák a nemzeti sajátosságok, egységesek a világ totális átalakításának szándékában.

Igen ám, csak azzal nem számolnak, hogy a nemzeti és szuverenista er?k is képesek arra, hogy összefogjanak, függetlenül attól, hogy ?k valóban tiszteletben tartják egymás hagyományait, prioritásait, amelyek egyes esetekben valóban komoly vitákhoz is vezethetnek (lásd most éppen a V4-eken belüli konfliktusokat, különös tekintettel a magyar–lengyel nézetkülönbségekre a háború kapcsán).

Azonban a nemzeti er?k nemzetközi együttm?ködését az az egyszer? körülmény segíti el?, hogy a legfontosabb értékekben mélyen egyetértenek, ilyen természetesen a nemzeti szuverenitás védelme, a migráció elleni fellépés, a keresztény értékrend, a hagyományos család tisztelete, az állam közjó iránti feladatainak elismerése – többek között.

Vagyis, a nemzetiek nem felülr?l, hanem alulról szervez?dnek, nem egy központi akarat, egy elit által vezérelt hatalom mentén, hanem az önállóság, az egyenrangúság, a szuverenitás tiszteletben tartásával. De, ez a szervez?dési mód mindig demokratikus marad, nem nyomja el egyik nemzet a másikat, hanem közösen lép fel a közösen vállalt értékrend megvédéséért.

Másképpen fogalmazva: a kihívások, a világ gazdasági-társadalmi-kulturális problémái valóban globálissá váltak, de erre nem a globális, világot irányító szervezetek adják meg a választ.

Amíg tehát a globalisták üzenete az, hogy gondolkodj globálisan, cselekedj lokálisan, addig a nemzetiek azt mondják, hogy gondolkozz lokálisan, cselekedj globálisan.

Ez nem ellentmondás: a globális er?kkel szemben valóban úgy lehet felvenni a versenyt, ha a nemzetek a konzervatív, szuverenista er?inek összefogása révén végül is globális választ adnak a globalistáknak, tehát azon a „szinten” lépnek fel, ahol a globalisták vannak – ez elkerülhetetlen –, de közben nem válnak globalistává! Másképpen szólva, globális eszközökkel küzdenek a lokális – vagyis nemzeti és konzervatív – célokért.

Ezen túl a másik fontos mozzanat az, hogy a globalisták dönt?en hálózatos módon szervezték meg az elmúlt húsz-harminc évben az átfogó befolyásukat: személyközi kapcsolatrendszereket alakítottak ki az egyes országokon, az Európai Unión, az ENSZ-en, és sok más nemzetközi szervezeten – például a WHO-n – belül. Hálózatokkal törtek be a legális, formális, sok esetben választott szervezetekbe, s ezzel belülr?l rombolták szét azokat, s vették át a hatalmat.

Erre a legjobb példát – sajnálatos módon – az Európai Unió szolgáltatja. A globális pénzügyi elit, köztük Soros György, akinek alapítványai 147 (!) országban vannak jelen, fokozatosan hálózták be az unió intézményeit. A lobbisták száma id?vel megsokszorozódott, olyannyira, hogy 2014-ben a Corporate Europe Observatory már harmincezerre becsülte a brüsszeli lobbisták számát. E lobbicsoportok képesek arra, hogy az uniós döntéseket brutális mértékben befolyásolják.

A jéghegy csúcsát ma a BlackRock nev? vagyonkezel? szervezet jelenti, amely akkora vagyont kezel, amely mellett a legtöbb nemzet eltörpül, s közvetlenül ad tanácsokat a bizottságnak és az unió vezet?inek. Vagyis mindezt el kell tanulni a globalistáktól, de ez csak a kezdet: a nemzetállamok törvényi erejével a legkeményebben fel kell lépni az olyan szervezetekkel szemben, mint a Bajnai és Korányi által vezetett Orbán-kormány ellenes hálózatok.

Vagyis, a hagyományos eszköz – az állam – még a mi kezünkben van, ezt használni kell. Itt nincs és nem is lehet semmiféle apelláta.

Fricz Tamás

A szerz? politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

www.magyarnemzet.hu

Ajánló